

نوشتن این مطلب، جانم را به لب آورد. چند بار آن را نوشتم و رها کردم. نوشتنش مانند «کوه کندن» بود، بلکه همچون «جان کندن» بود. اما دیدم بلایی است که بر جان مردمان افتاده و باید درد را به امید درمان مطرح کرد؛ از این رو نوشتم. اکنون از چیزی می‌نویسم که بیشتر، مشاوران خانواده می‌توانند آن را درک کنند. سپس قاضی‌های دادگاه‌های خانواده و بعد وکیلان مشاجرات خانوادگی. قضیه بزرگتر از آن است که همگان بتوانند آن را تصور، تصدیق یا باور کنند.

نقش فضای مجازی در روابط همسران
علی اکبر مظاهری

پدیده‌ای ویرانگر

اکنون در خانواده‌ها با پدیده‌ای مواجه هستیم به نام «فضای مجازی». به این چند مقدمه دقت کنید:

۱. برخی پدیده‌ها «دوسویه» اند؛ یعنی هم فایده دارند و هم ضرر؛ هم می‌شود از آن‌ها حسن استفاده کرد هم سوء استفاده. این راه‌همه می‌دانند؛ پس درباره‌اش سخنی نداریم.
۲. برخی از فرآورده‌های صنعت نوین، به حال بشر مفیدند و برخی دیگر مضر. این را نیز همگان می‌دانند؛ پس در این باره نیز سخن نمی‌گوییم.
۳. فضای مجازی، بهره‌های فراوانی دارد و زیان‌های بسیار. این نیز برای همگان واضح است.

اما سؤال اینجاست که آیا تلفن همراه سودمند است یا زیانمند؟ در این باره سخن بسیار داریم. اکنون تلفن همراه جزئی از زندگی مردم شده است و همه یا آن سروکار دارند. به طوری که دیگر نمی‌شود نباشد. فایده‌های آن نیازی به گفتن ندارد؛ زیرا کاملاً واضح و عیان است؛ اما درباره‌ی زیان‌های آن دلمان خون است و فغان بسیاری از مردمان از زیان‌های آن به آسمان بلند است. از میان این مردم، ناله‌ی همسران از بقیه بلندتر است؛ به ویژه ناله‌ی خانم‌ها.

توجه داریم که سخن اکنون ما درباره‌ی ریشه‌های طلاق است. ما تلفن همراه را از ریشه‌های دانه‌درشت کدورت دل‌های همسران می‌دانیم؛ از آفت‌های بدخیم روابط همسران و عوامل رایج طلاق‌ها. البته که تقصیر از تلفن همراه نیست. مقصران، سوء استفاده‌کنندگان از آن هستند. این عامل، از اعتیاد به مواد مخدر، پیشی گرفته است.

ما اکنون در مشاوره‌هایمان، جای پای تلفن همراه را در تخریب زندگی همسران، برجسته می‌بینیم؛ بسیار برجسته.

خانم‌ها نیز!

در زمینه‌ی اعتیاد‌های خطرناک که به عنوان ریشه‌ای از ریشه‌های طلاق مطرح هستند، سهم زنان اندک است. به ایشان آفرین می‌گوییم؛ اما متأسفانه درباره‌ی تلفن همراه سهم زنان، کوچک نیست. اگرچه در اینجا نیز سهم مردان بزرگتر است، اما سهم خانم‌ها نیز نگران‌کننده است. ما در مشاوره‌های خانواده، شاهد حجم عظیمی از

ضربه‌های فضای مجازی، به خصوص تلفن همراه بر پیکره‌ی خانواده‌ها هستیم. این حجم نامبارک رو به افزونی است. مدتی است که هر ماه، بلکه هر هفته، مراجعانی دارم که یا رو به درگاه دادگاه طلاق دارند، یا در اندیشه‌ی جدایی‌اند، یا از همسرشان رنجیده‌اند، یا قهر کرده‌اند، یا روانه‌ی خانه‌ی والدین‌اند. اینان از دست تلفن همراه می‌نالند. هر عاملی که به کیان خانواده و رابطه‌ی همسران لطمه بزند، آفتی نامبارک است؛ درست مثل موربانه. اکنون تلفن همراه، موربانه‌ای موذی شده که در جان و روان و نجابت همسران رخنه کرده است و از زندگی خانوادگی، دمار برمی‌آورد.

شرم قلم!

این قلم شرم دارد که از پیاره‌ای «بی‌نجابتی» های تلفن همراهی همسران، پرده بردارد. حیا می‌کند از برخی تأثیرهای کثیف تلفن همراه بر فروپاشی زندگی‌های خانوادگی چیزی بنویسد. چه بسیارند دل‌هایی که از نیش‌های زهرناک تلفن همراه، مجروح می‌شوند. فراوان‌اند ذهن‌هایی که با امواج مسموم تلفن همراه، در آن‌ها موربانه می‌افتد. البته که تلفن همراه نیز مانند بسیاری از وسایل رفاهی مدرن، مقصر نیست. این ما هستیم که از آن استفاده‌ی سوء می‌کنیم و ازدها را بر آفتاب داغ می‌افکنیم تا جان تازه بگیرد و به جانمان آتش بزند.

چاره‌کار

ابتدا باید بر دهان اسب چموش نفس اماره لگام بزنیم. این‌گونه می‌توانیم ازدها را در برف بخوابانیم.

ازدها را دار در برف فراق

همین مکش آن را به خورشید عراق

باید که قناعت ورزیم، فریب هوس را نخوریم و به آن نیازیم. سپس تنوع‌طلبی را مهار کنیم و از همه بالاتر، تقوا پیشه کرده و از خدا شرم کنیم.

به همسرمان قانع باشیم و مرغ خانه‌ی همسایه را غاز نبینیم؛ چراکه ازدهای شهوت، سیری‌ناپذیر است؛ مگر آنکه سرش را با پتک ریاضت و خویشتن‌داری بکوبیم و به داشته‌هایمان قانع شویم.